

stille, om man ikke kunde, fremme Forslaget hurtigt, eventuelt uden Udvalgsbehandling, idet vi gerne skulde have Folkeafstemningen deroppe nogle Dage før her, saaledes at Stemmetallet kunde blive telegraferet her- ned for at kunne medregnes.

Det andet Lovforslag angaar *Oprettelse af et Statshospital i Sønderborg*. Det gaar ud paa, at det tidligere Marinehospital omdannes til Statshospital, saaledes at det ikke bliver nødvendigt for Folk i Tilfælde af farlige Sygdomme at søge til Flensborg. Det foreslaas, at der bevilges 700 000 Kr. til denne Forandring. Det sønderjydske Udvalg har allerede tidligere givet sin Tilslutning hertil. Grunden til Lovforslagets Fremsættelse er navnlig den, at man derved faar formel Hjemmel til at opslaa de ledige Embeder dernede, saa at Hospitalet kan komme i Virksomhed snarest muligt for saa vidt muligt at undgaa Transport af syge til Flensborg. Jeg vil ligeledes anbefale dette Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.

Det tredje og det sidste Lovforslag, jeg skal tillade mig at fremsætte, angaar *Oprettelse af et Sindssygehospital i Sønderjylland*. Efter Genforeningen skal vi skaffe Plads til 300—400 Mænd paa Sindssygehospitalet, og vi har højt regnet Plads til ca. 100, selv om vi gaar til Overfyldning af de nuværende Sindssygehospitalet. For saa vidt muligt at undgaa dette, foreslaas det her, at den nuværende Jernbanestation i Vedsted omdannes til Sindssygehospital, og at der dertil bevilges 930 000 Kr. Nødvendigheden for, at dette sker, er givet derved, at man ikke kan skaffe Plads til de sindssyge paa de nuværende Sindssygehospitalet. Man har i Tyskland erklæret sig villig til foreløbig at beholde de sindssyge, der er anbragte paa Sindssygehospitalet i Tyskland, men det er selvfølgelig kun et Tidsspørgsmaal. Jeg skal ligeledes anbefale dette Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal herved have den Ære at fremsætte *Forslag til Kornlov for Høstaaret 1920—21*. Ved Fremsættelsen af et saadant Forslag, ved hvis Behandling det paa Forhaand kan anses for at være i hvert Fald ikke usandsynligt, at der vil fremkomme ret divergerende Opfattelser, er det en Behagelighed at kunne begynde med at sige, at der dog ganske sikkert er eet Forhold, hvorom der kan forventes at være Enighed fra alle Sider, nemlig Nødvendigheden af, at der ogsaa

for det kommende Høstaar ved Lovgivning træffes visse Foranstaltninger til Sikring af Befolkningens Forsyning med Brødkorn til overkommelige Priser. Man kan beklage denne Nødvendighed, fordi der altid, som Erfaringen i rigt Maal viser, ved Statsmagtens Indgriben fremkaldes mere eller mindre unaturlige og usunde Forhold baade med Hensyn til Produktionen og Omsætningen; og man kan haabe paa, at det maa være sidste Gang, Forholdene udenfor os er af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt at fremsætte Forslag til en Kornordning; men benægte, at denne Nødvendighed ogsaa for det kommende Høstaar er til Stede, kan man formentlig ikke. I hvert Fald har der derom været Enighed i alle de Indstillinger, Ministeriet har modtaget angaaende dette Forhold, og jeg drister mig til at gaa ud fra, at ligesom Landbrugsorganisationerne og samtlige Partier paa Rigsdagen i de tidligere Aar har været fuldt enige om, at de ekstraordinære Forhold nødvendiggjorde visse Indgreb fra Statens Side med Hensyn til Befolkningens Brødkornsforsyning, saaledes vil der ogsaa nu for det kommende Høstaar være Enighed om, at Statsmagten endnu ikke pludselig kan løse alle Baand paa det her omhandlede Omraade.

Det vil saaledes indtil videre være nødvendigt at opretholde Udførselsforbudet for Brødkorn. Selv om man vilde lægge ethvert Hensyn til Prisen til Side og se bort fra den voldsomme Forskydning af Brødkornsprisen, der naturligvis vilde finde Sted, om man paa een Gang gav hele Kornhandelen fri, maa den Omstændighed, at der for Øjeblikket neppe findes et eneste Land i Europa, der tillader fri Udførsel af Hvede og Rug, medens saa godt som alle de europæiske Lande, vort lille Land og maaske et enkelt Land i Sydeuropa alene undtaget, er Købere og endda ivrige Købere til de to nævnte Brødkornarter, alene være tilstrækkelig til at paanøde os Udførselsforbudet. Hvis vi vil holde aabent Hus, er det givet, at Landet vil blive udtømt for Brødkorn, og selv om vi vel kan indføre det, vi skal bruge, udefra, vil det være en Opgave som den at fylde et bundløst Kar. Skønt Danmark i Øjeblikket er et af de faa Lande i Europa, maaske det eneste, der i Øjeblikket fuldt ud producerer af Brødkorn, hvad Befolkningen har Brug for, vilde vi, hvis Udførselsforbudet blev hævet, være stillet daarligere og mere usikkert end et hvilket som helst andet Land i Europa. Saa længe Forholdene ikke tillader, at der kan fore-